

УДК 9

Геннадій Бондаренко**Сповідь освітянки. Рец. на кн.: Кондратович О. П. На перехрестях долі. Спогади.
– Луцьк : Надстир'я, 1016. – 328 с.**

Спогади Олександри Кондратович – це книга підручник, до якої сама собою напрашується назва «Сповідь освітянки». Адже містить у собі той зміст і ту мету, що підтверджується життям Олександри Павлівни. Попри поважний вік, Олександра Павлівна і нині «не дозволяє своїй душі лінуватись», поспішає фіксувати час і події. Це засвідчує і рецензована книга спогадів, яку сміливо можна назвати романом, і нові статті в пресі, і виступи на наукових конференціях.

«На перехрестях долі» - праця члена Національної спілки краєзнавців України, удостоєного звання Почесного краєзнавця нашої держави, і є не просто спогадами про життя і творчість людини. То – книга-сповідь освітянки, яка все своє життя запалювала свічки в душах людей – свічки надії на краще життя кожного і на кращу долю України, у чому в Олександри Павлівни не виникало сумнівів і чому вона вірою та правдою служить упродовж усього свого життя.

Автор широко послуговується говірковими лексемами, які передають неповторну барвисту мову поліщуків (або полісян). Книга насичена історичними фактами місцевого і державного значення, які творять суспільне тло життя родини Кондратовичів та її земляків і друзів.

Важливо те, що книга насичена позитивом і запрошує до сприйняття минулого і людей такими, якими вони були щирими, добрими і з високою мораллю, хоча і вказує на негідну поведінку тих окремих, які зустрічаються на дорогах життя. Тому

крізь роки і сторінки її життя проходять Леся Українка, Тарас Шевченко, Василь Сухомлинський, Ліна Костенко, Олекса Ошуркевич, цілий ряд вчителів та учнів, з якими довелося бути у різних життєвих ситуаціях.

Кожний розділ сповіді Олександри Павлівни пронизаний любов'ю. Любов до рідних, поліського краю, до України. Олександра Павлівна навчала цієї любові і своїх учнів, і тих, хто був поруч, – на уроках, у позакласній роботі, власними вчинками та всім своїм життям. Зворушує, мабуть, точніше буде сказати, заворожує її любов до рідної матері. У книзі вона – матуся, ненечка, матінка. Ще в дитинстві зрозуміла, наскільки крихке здоров'я цієї найдорожчої для кожного з нас людини. Тому постійно підставляла їй своє спочатку дитяче, а згодом доросле плече, у неповних двадцять років забрала до себе. «Тільки й життя було, що в батьків до заміжжя (до п'ятнадцяти з половиною років – Авт.), та в тебе на старості. А то все було пекло без кінця і краю», – скаже на схилку віку своїй дочці мати. Такими є й інші її книги, сповнені щирої і самовідданої любові до Поліського краю.

Аналізуючи текст, приходиш думки: його авторка уперто долала перепони та загрози на власній життєвій дорозі, але дивним чином відчувала небезпеки, що чатували на близьких людей і знайомих та сміливо кидалась на допомогу, при цьому забуваючи про себе саму. Усе своє життя Олександра Павлівна плідно працює, домагаючись неабияких успіхів на кожній ділянці, куди посилала її доля.

Втім, ця книга заслуговує на те, щоб кожний вчитель, особливо вчителі-початківці, мали можливість ознайомитись з її змістом і могли почерпнути з неї ті премудрості життя, які роблять вчителя головною діючою особою у класі та в школі. Коли вчитель стає тією постаттю, яка потрібна батькам і дітям.